

Η ΤΡΙΧΑ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΗ L'ORÉAL ΚΑΙ ΣΤΗ GILLETTE

THE SYSTEM · 11

Η τρίχα είναι μια λεπτομέρεια που οι άνθρωποι προσποιούνται ότι καταλαβαίνουν.

Την ονομάζουν υγιεινή, αισθητική, ταυτότητα, κουλτούρα, τελετουργία.

Στην πραγματικότητα, είναι απλώς ένα σύνορο — ανάμεσα σε ό,τι δείχνεις και σε ό,τι κρύβεις.

Κάποιοι την εμπιστεύονται στους κουρείς, κάποιοι στις αισθητικούς, κάποιοι σε σύγχρονες μηχανές που υπόσχονται αυτονομία και τελειότητα. Η τρίχα όμως μένει εκεί, πεισματάρια, μια βιολογική υπενθύμιση: είσαι ζώο πριν γίνεις κοινωνικό ον.

Κι όμως, δεν είναι εχθρός. Είναι ένας άβολος φίλος, ένας συνταξιδιώτης που σου θυμίζει από πού έρχεσαι. Έχει μια σχεδόν τριχοειδή κατανομή, ένα χρώμα που το ορίζει ο γενετικός σου χάρτης και μια ιστορία που δεν μπορείς να σβήσεις. Ακόμη κι όσοι πάσχουν από αλωπεκία δεν τη στερούνται — απλώς την έχουν χάσει για ένα διάστημα που κανείς δεν μπορεί να ορίσει.

Για να καταλάβεις όμως την τρίχα, πρέπει να γυρίσεις στην αρχή — εκεί όπου επιστρέφεις πάντα: στον πρωτόγονο άνθρωπο.

Το φαντάζομαι έτσι, σαν μια προϊστορική σκηνή νουάρ. Δύο μορφές μιλούν πίσω από έναν τοίχο από χόρτα. Φτάνει ένα τρίτο πρόσωπο και δεν μπορεί να ξεχωρίσει ποιος είναι ο άντρας και ποια η γυναίκα. Το πρόσωπο δεν αρκεί. Το πρόσωπο ξεγελά.

Έτσι, η γυναίκα αποφασίζει να αλλάξει το πεπρωμένο της ταυτότητάς της.

Πηγαίνει στο ποτάμι, κοιτάζεται στο νερό και βλέπει γένια.

Δεν της αρέσουν. Δεν την εκφράζουν. Δεν την ξεχωρίζουν.

Βρίσκει μια κοφτερή πέτρα και αρχίζει να βγάζει τις τρίχες, μία μία.

Ανακαλύπτει ότι ξαναφυτρώνουν αργά — κι αυτό της δίνει ένα πλεονέκτημα: δεν χρειάζεται να επαναλαμβάνει την τελετουργία κάθε μέρα. Και ανακαλύπτει κάτι ακόμη πιο δυνατό: ο άντρας την κοιτάζει αλλιώς.

Η διαφορά γίνεται έλξη.

Η διαφορά γίνεται γλώσσα.

Από εκεί γεννιέται ολόκληρη η κουλτούρα της τρίχας: πρώτα συμβολική, ύστερα κοινωνική, ύστερα υγιεινή, ύστερα επιστημονική, ύστερα ιδεολογική.

Μέχρι τους σύγχρονους εξτρεμισμούς: όσοι λένε ότι η τρίχα σε προστατεύει από τα βακτήρια και πρέπει να μένει· όσοι λένε ότι πρέπει να αφαιρείται για να γίνεσαι αποδεκτός· όσοι λένε ότι πρέπει να διαμορφώνεται για να γίνεσαι επιθυμητός.

Η αλήθεια είναι πιο απλή: η τρίχα γεννιέται, μεγαλώνει, καμπυλώνει... και στο σημείο όπου καμπυλώνει, πεθαίνει.

Η ρίζα όμως μένει ζωντανή, πεισματάρη, σαν κάποιες ιδέες που δεν τις ξεριζώνεις ούτε με τη θέληση.

Κι ύστερα υπάρχει ο τελευταίος κανόνας, αυτός που ξέρουν μόνο οι αφηγητές:

μην κάνεις ποτέ την τρίχα τριχιά.

Η διαφορά είναι ελάχιστη — μόνο ένα φωνήεν.

Αλλά αλλάζει τα πάντα.

Ferdinando